

14. Lindormen.

a. PO, Nyl. III, 97. (B)
b. BR, S. L. S. 204, 284. (E)

c. HI, S. L. S. 82, 390; även
S. L. S. 125, 55. (D)

MELODI.
Översikt.

a. *Nl*, Pojo.

Varianter.

Sig - na lil - la satt och syd - de guld på skinn. Och de lek - te.
Så kom där en lind - orm så lån - ger och så led. Och de lek - te,
de lek - te u - ti nät - ter och i al - la si - na da - gar.

b. *Nl*, Bromarv.

Uppt. E. Hedman 1910.

Si - na li - ten gick ö - ver lån - - gan bro. Och de lek - te.
Där möt - te Si - na li - ten si - na brö - der - na sju. Och de lek - te,
de lek - te ut - i nät - - ter och al - la si - - na da - gar.

c. *Åb*, Hitis.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Sän - ga - li - ten sit - - ter i sän - gen och syr. Och de lek -
te. Till hen - ne så kom en lin - de - orm så grön. Och de lek - te, de
lek - te ut - i nät - ter och al - la si - na da - gar. De da - gar.

TEXT.

Översikt.

- A. Mäntsälä, Svenssons saml. 4,75; även Brage, årsskrift IV, 201.
 B. PO, Nyl. III, 97. (a)
 C. IÅ, Nyl. III, 98.
 D. «Sängaliten och lindormen», HI, S. L. S. 82, 238. (c)
 E. BR, S. L. S. 204, 295. (b)

Varianter.

A.

Mäntsälä. Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Signel lilla tjänade på konungens gård,
— och de lekte —
hon tjänade där uti fulla åtta år.
— de lekte uti nätter och i dagarne tre—
2. Och när som det led mot det nionde år,
så kom där en lindorm så lång och så grå.
3. »Och hör du Signel lilla, vad jag nu spörjer dig,
säg har du ej lust till att följa med mig?»
4. Och Signel lilla sadlade gångaren den grå,
och Signel lilla red på gullsadel så gott.
5. När som de kommo till rinnande ström,
grå gångaren han föll uppå silversmidder söm.
6. När som de kommo till stridande flod,
där stapplade gångarn, där bröt han sin fot.
7. Och Signel lilla gick och lindormen rann,
och Signel lilla mötte de bröderna fem.
8. »Och hör du syster lilla vad vi dig säga må,
varför skall du följa den lindorm så grå?»
9. »I käre mine bröder, låt mig ha min gång,
ty mig så är det spått i min barndom en gång.»
10. Och när som de kommo i lummi-gan lund,
då lyste Signel lilla att vila sig en stund.
11. Signel lilla breder ut silkeskappan den blå,
och lindormen lade sig så sakta där-uppå.
12. Och Signel lilla lade sig på kappan ock med,
och lindormen smög sig så varligt breve.
13. Och när som de sovit till stjärnennatt ljus,
så vaknar Signel lilla vid harpoljud.
14. Och när de hade sovit till dager stor,
så vaknar Signel lilla uti konungahus.
15. Och Signel lilla skådar sig vida ikring,
kring henne stodo tärnor i vidaste ring.
16. Och Signel lilla räcker ut snövitans hand,
så kom där fram till henne den fagrade man.
17. Och prinsen han talte till Signel lilla så:
»Min styvmoder har gjort mig till lindorm så grå:

18. »Och det skall du få vara, det
säger jag dig nu,
tills någon godvillig vill vara din brud.»

19. Och prinsen klappar Signel på
rödblomman kind:
»Och vill du vara allra kärestan min?»

20. Och prinsen tog Signel allt uti sin
famn,

och gav henne gullringar och drottninga-
namn.

21. Och det var stor glädje i unga
kungens gård,

— och de lekte —

det hade ej varit på fyratio år.

— och de lekte uti nätter och i dagarne
tre —

B.

Pojo.

1. Signa lilla satt och sydde guld på
skinn.

— och de lekte —

Så kom där en lindorm så långer och så
led.

— och de lekte,
de lekte uti nätter och i alla sina dagar —

2. »Och hör du Signa lilla vad jag
dig säga må:

Du lovte mig din ära och din tro.»

3. »Hur skall jag kunna lova dig min
ära och min tro,

du är ju en lindorm så långer och så
gröm.»

4. »Och hör du Signa lilla vad jag
dig säga må,

du ger mig en kyss och sedan låt mig gå.»

5. Signa lilla kastade båd sömmar
och gullsax,

och så följde hon den lindormen strax.

6. Så gingo de genom sju konunga-
land,

och Signa lilla gick och lindormen rann.

7. Så kommo de till en rosen gröner
lund,

där mötte hon sina sju bröder i samma
stund.

8. »Och hör du Signa lilla, vad jag dig
säga må,

du följer ju en lindorm så långer och så
gröm.»

9. »Och käre ni min bröder, I sägen
icke så,

det är ju en vidskepelse, som följer mig
nu åt.»

10. Så kommo de till en rosen gröner
äng,

där fant hon för sig en silkesbäddad
säng.

11. Signa lilla satt sig i sängen ned,
hennes ögon de runno, sina händer hon
vred.

12. Där sitter en fågel på liljona-
kvist:

»Gråt icke, Signa lilla, du lider ingen
brist.»

13. Signa la sig i sängen ned,
och ormen han la sig då vackert breve.

14. Om kvällen somna hon vid en
lindorm så kall,

om morgon vakna hon vid en konungs-
son så varm.

15. Konungen han satt sig upp och
lovade Gud:

»Nu är jag en människa, som jag har varit förr.»

16 Konungen tog Signa lilla uppå sitt knä,
så giver han henne guldringarne.

17. Och konungen tog Signa lilla bättre i sin famn,
— och de lekte —
så giver han henne drottninganamn.
— och de lekte,
de lekte uti nätter och i alla sina dagar —

C.

Ingå.

1. Signa lilla satt och sydde guld på skinn,
till henne kom en lindeorm där rinnandes in.
— och de lekte,
de lekte i nätter och alla sina dagar —

2. »Och hör du Signa lilla, lova mig din ära och din tro,
eller giv mig en kyss och låt mig sedan gå.»

3. »Hur kæn jag lova dig min ära och min tro,
jag är ju en människa och du är en lindeorm så stor?»

4. »Signa lilla, Signa lilla, säg icke så, det är ett viktigt mål, som dig nu förestår.»

5. Och Signa lilla lade bort sin nål och sin sax,
så följde hon med den lindeormen strax.

6. Och lindeormen rann över en bro,
där mötte Signa lilla sina bröder alla sju.

7. »Signa lilla, Signa lilla, följ med oss hem,
han delar ju dig mellan ungarna sin.»

8. »Och kära mina bröder, sägen icke så,

det är ett viktigt mål, som mig nu förestår.»

9. Och Signa lilla gick och lindeormen rann,
och så foro de genom sju kungaland.

10. Och lindeormen rann ut i en grön äng,
där mötte Signa lilla en silkesbäddad säng.»

11. Och Signa lilla satte sig på sängbalken ned
och vred sina händer och hjärtligen grät.

12. Men liten fågelsjöng uppå liljonakvist:
»Gråt inte, du Signa lilla, du lider ingen brist.»

13. Hon lade sig ned bredvid en lindeorm så kall,
och vakna upp bredvid en konungsson så varm.

14. Och han tog Signa lilla, satte henne uti sin famn,
gav henne guldkrona och drottninganamn.

— och de lekte,
de lekte i nätter och alla sina dagar —

D.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Holsten. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Sängaliten sitter i sängen och syr,
— och de lekte —
till henne så kom en lindeorm så gröm.
— och de lekte,
;: de lekte i nätter och alla sina dagar ;: —
2. Lindormen sade till Sängaliten så:
»Vill du nu giva mig din ära och din tro?»
3. »Huru kan jag giva dig min ära
och min tro,
du är ju en lindeorm så stor också gröm.»
4. »Vill du intet giva mig din ära och
din tro,
så giv mig en kyss och låt mig sedan gå.»
5. Sängaliten kastade sy och gullsax,
så följer hon då med lindeormen strax.
6. När som de kommo ett stycke nå-
got fram,
så mötte Sängaliten sina bröder alla
fem.
7. »Och hör du Sängaliten, du vänd
nu genast om,
- han skiftar ju dig mellan sina ungar
små.»
8. De gav sig åt vägen där fram,
Sängaliten gick och lindeormen rann.
9. När som de kommo genom sju ko-
nungaland,
så träffar Sängaliten en silkesbäddad
säng.
10. Sängaliten lade sig i sängen där
ner,
och lindeormen lade sig vackert där
bredvid.
11. Om aftonen låg hon vid en linde-
orm så kall,
om morgonen så låg hon vid en konun-
gason så varm.
12. Det blev stor glädje uti konun-
gahus;
— och de lekte —
bröllopet firades.
— och de lekte,
;: de lekte uti nätter och alla sina da-
gar ;: —

E.

Bromarv. Uppt. E. Hedman 1910.

1. Sina liten gick över långan bro.
— och de lekte —
Där mötte Sina liten sina bröderna sju.
— och de lekte,
de lekte uti nätter och alla sina dagar —
2. »Kära mina bröder ni låter mig gå!
Jag får väl själv lida den plåga för mig
står.»
3. Sina liten gick uti grönan äng,
där funnu Sina liten en silkebäddad
säng.
4. Sina liten gick och lindeormen rann,
de sökte sig genom sju konungaland.
5. Om afton så somna hon med
lindeorm så kall,
om morgon uppvakna hon med kunga-
son så varm.
6. Kungason satt upp och tackade
sin gud:
— och de lekte —
»Nu har jag blivit människa som jag var
förut.»
— och de lekte,
de lekte uti nätter och alla sina dagar —